

Arrest

nr. 313 685 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 20 maart 2023 een aanvraag in tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaart. Tegen deze beslissing stelt verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Ook op 28 maart 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 april 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: S. (...), X. (...)
geboortedatum: (...) 1960

geboorteplaats:
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene kwam op 13.01.2023 aan in België, met een toegelaten verblijf tot 12.04.2023. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij nog minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar enige middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“5.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis heeft verzoekster uiteengezet als volgt::

“Verzoekster verkeert helaas niet in de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen met haar dochter, E. (...). Deze mogelijkheid is niet (langer) voorzien in de Belgische verblijfsreglementering.

Wel is het zo dat verzoekster de facto volstrekt afhankelijk en ten laste is van haar dochter en schoonzoon om in haar levensonderhoud te voorzien. Zoals hoger gesteld, beschikt verzoekster in Albanië niet over enig inkomen of uitkering en kan zij niet zelfstandig voorzien in haar levensonderhoud.

Geen van de kinderen leeft nog op Albanees grondgebied en verzoekster dreigt er in volstrekt isolement te verzeilen, zowel op familiaal als op socio-economisch gebied.

Verzoekster vormt met het gezin van haar dochter een gezinseenheid in de zin van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, i.e. een beschermenswaardig gezinsleven dat de toekenning van een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen.

Het verblijf van verzoekster in het gezin van haar dochter laat bovendien beide ouders toe voltijds te werken hetgeen bijdraagt aan de socio-economische welvaart van onze samenleving.”

Verzoekster heeft aldus aangegeven en aannemelijk gemaakt dat zij een gezinseenheid vormt met haar dochter, en dat zij afhankelijk is van (de samenwoont met) haar dochter en schoonzoon.

Hoewel zij zulks uitdrukkelijk heeft aangegeven, wijdt de bestreden beslissing geen enkele overweging aan het nochtans uitdrukkelijk geïndiceerde gezinsleven van verzoekster op Belgisch grondgebied.

Een zulk verzuim c.q. een zulke onzorgvuldigheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is onverenigbaar met de verplichting voor verwerende partij ex art. 74/13 Vreemdelingenwet iuo. art. 8 EVRM dat de verplichting oplegt om (i) rekening te houden met alle elementen van de zaak resp. (ii) een belangafweging uit te voeren tussen het recht van de vreemdeling op bescherming van diens gezinsleven versus de het belang van de Staat bij de naleving van de verblijfsreglementering.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode dan 180 dagen. Verzoekster betwist dit motief niet. Daarnaast motiveert verweerder ook aangaande het hoger belang van het kind, het gezinsleven en verzoeksters gezondheidstoestand in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende uiteengezet:

“Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij nog minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Verzoekster betoogt dat zij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar dochter en schoonzoon. Ze bekritiseert dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat aangaande dit gezinsleven.

Verzoekster kan hierin niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder uitdrukkelijk heeft gemotiveerd aangaande het gezinsleven van verzoekster in België. Hij motiveert dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat, hetgeen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoekster gaat op geen enkele wijze in op deze motivering, die de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voorkomt. Verzoekster tracht op geen enkele manier deze motivering te weerleggen, waardoor de motivering dan ook overeind blijft.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat verweerder voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, een beslissing nam waarbij verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging van 20 maart 2023 met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster is op de hoogte van de motieven van deze beslissing, daar deze haar op dezelfde dag als het bestreden bevel ter kennis werd gebracht. Dit blijkt tevens uit haar verzoekschrift. Uit deze beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster en dat er in deze beslissing reeds werd gemotiveerd omtrent het door haar voorgehouden gezinsleven met haar dochter en schoonzoon. Verweerder heeft hierbij tevens beoordeeld of dit gezinsleven verzoekster ervan weerhoudt het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerder heeft geoordeeld dat *"Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.. We stellen vast dat de meerderjarige kinderen van betrokkene (haar dochter en twee zoons) inderdaad in België verblijven en dat zij samenwoont met haar dochter. Eén zoon beschikt niet over enig verblijfsrecht in België. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere gegeven dat betrokkene bij haar dochter woont, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste van haar dochter is. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Bovendien merken we op dat haar dochter reeds sinds 2016 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2023 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar dochter zonder enig ernstig of onherstelbaar nadeel".* Er blijkt niet dat verweerder deze beoordeling omtrent artikel 8 van het EVRM opnieuw diende te herhalen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekster geen beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 28 maart 2024 waarbij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, waardoor deze inmiddels definitief is geworden. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster de motieven van deze beslissing betwist.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN